

Edwin Rustenburg (50) is van een uitstervend ras. Hij komt met zijn waren nog aan de deur. Met zijn wagen vol groente en fruit, elke dag vers, maakt hij zijn ronde langs de vaste klanten. Het zijn lange dagen, zegt de Lutjewinkeler. 's Morgens om een uur of vijf beginnen, 's avonds tegen tien de pootjes pas omhoog. „Ik zit er niet mee, ik doe het graag.”

45.000 steentjes, allemaal afgebikt

Marten Visser
m.visser@hollandmediacombinatie.nl

Lutjewinkel * 'Appel, peer, banaan, haal 't bij Edwin vandaan'. Zie je door de voorruit van je auto deze tekst, dan weet je dat je achter de rijdende groenteboer Edwin Rustenburg uit Lutjewinkel zit. Al sinds 1984 komt hij naar zijn klanten toe. Eerst met de fiets, later met de brombakfiets, tegenwoordig met zijn eigen vrachtwagentje.

Als ik zo naar het aanbod in uw wagen kijk, dan dekt die reclamespreuk de lading niet meer helemaal?

„Haha. Nee. Die is al behoorlijk oud. Vroeger was dat het wel zo'n beetje wat ik verkocht, maar in de loop van de tijd is het assortiment flink uitgebreid.”

Maar de appel en de banaan zijn nog steeds populair?

„Zeker. Appels verkoop ik verreweg het meeste. Bananen zijn de laatste jaren opgekomen. Vroeger aten mensen veel minder bananen. Nu wil haast elke klant een tros.”

Maar u heeft ook 'gemakspullen'? Gesneden snijbonen? Ananas die al uit de 'verpakking' is geholpen, boerenkool die al van de struik 'geritst' is, kant en klare rode bietjes.

„Ik verkoop steeds meer van dat soort spullen. Het is ook gewoon service. Zoals met die ananas: mensen gaan zelf niet meer aanmodderen met een complete ananas. Dat doen wij dus voor ze. En op die manier verkoop ik ook weer meer ananas. Ik ben niet duurder dan de supermarkt. Tegen de stuurtaanbiedingen kan ik niet op, maar over het algemeen zijn mijn prijzen niet veel hoger. En mijn kwaliteit is wel beter.”

Hoe doet u dat dan?

„Door de juiste producten aan te bieden. Mijn appels bij voorbeeld, die komen uit Limburg. Die hebben net even wat meer smaak dan de appels in de supermarkt. Ze zijn gewoon lekkerder. Weet je wat het is: als je spul in de supermarkt koopt dat weinig smaak heeft gooi je de helft weg. Mijn fruit is zo lekker dat je het allemaal op eet. Dan is het sowieso voordeliger. Zo moet je het bekijken vind ik.”

Uw vader had een fruitgroothandel, maar u verkoopt liever op wat kleinere schaal?

„Ja. Mijn broers zijn doorggegaan met de groothandel. Dat is harder, ik houd daar niet zo van. Ze zullen je daar bij voorbeeld nooit zeggen dat je een goed product verkoopt. Omdat ze je kort willen houden, bang dat je de volgende keer anders een hogere prijs rekent.”

Bij uw klanten is dat anders?

„Ja. Ik heb een heel goede ventwijk, met vreselijk lieve mensen. Ruwweg kom ik aan huis in een cirkel van 25 kilometer rond Lutjewinkel.”

Hoe gaat dat dan precies? Werkt u op afspraak?

„Mensen sturen een appje, of bestellen via de website. Dan bezorg ik het. Vaste klanten hangen ook regelmatig een briefje aan de deur. Dan zet ik de bestelling in de schuur. Ik heb echt trouwe klanten. Er zijn er bij waarvan ik na de oma en de moeder nu ook zoon of dochter als klant heb. Drie generaties. Maar ik lever ook aan bakkerijen, restaurants en winkels.”

Ik begrijp dat u als jochie al groente rond bracht op de fiets?

„Ja. Toen was ik een jaar of vijftien. Ik was een beetje een verlegen jochie. M'n moeder zei: 'ga jij maar een beetje venten op de buurt'. Ze dacht dat ik er dan een beetje doorheen zou komen. En dat is inderdaad gelukt. Verlegen ben ik allang niet meer.”

Een groenteman die langs de deuren gaat, dat is een uitstervend ras lijkt me?

„Ja. Ik heb geen opvolger. Het probleem? Niemand wil zoveel uren maken. Ik begin 's morgens om vijf uur. Dan haal ik groente bij mijn broers in Opperdoes. Daarna rijd ik terug naar huis en ga ik de groente snijden. Met mijn vrouw samen, we hebben hier een professionele snijderij. Om tien uur ga ik op pad om te venten, tot het eind van de middag. En dan moet 's avonds alles uit de wagen nog weer in de koeling. Een uur of tien 's avonds ben ik klaar. Doe ik vijf dagen per week. Met het toetje op zaterdag. Dan ga ik naar de groothandel om in te kopen. Half vier m'n bed uit. Maar dan stop ik wel om een uur of elf 's morgens.”

Oké, dat is buffelen. Maar dan loop je ook binnen. U woont in een riante stolpboerderij...

„Dat is een combinatie van hard werken en een beetje geluk. Ik woonde in Kolhorn. In de goeie tijd verkocht ik mijn huis en ving drie keer meer dan ik er voor betaald had. Deze stolp was een krot. Ik heb 'm helemaal zelf opgeknapt. In totaal zitten er zo'n 45.000 steentjes in. Die heb ik allemaal door de handen gehad, elke steen heb ik afgebikt. Zat ik na mijn werk tot twee uur 's nachts nog steentjes te bikken. Twee jaar lang. Toen heb ik wel afgezien, moet ik zeggen. Misschien was het wel een beetje te veel allemaal. Mensen in het dorp verklaarden me ook voor gek. Maar ik dacht: ik doe het niet voor mezelf. Deze stolp heb ik niet alleen. Mijn dochter heeft er haar zorgboerderij, mijn zoon heeft er zijn werkplaats.”

Geen klanten kwijtgeraakt die dachten: die rijkard vraagt veel te veel geld voor zijn appeltjes?

„Nee. De mensen moeten je dat inderdaad gunnen. Maar ze weten hoe hard ik er voor werk.”

U komt veel bij de mensen thuis. Glazenwassers worden dan, volgens de verhalen, nog wel eens uitgenodigd door een eenzame dame voor een 'kopje koffie'. Hoe is dat bij de groenteboer?

Na een dave-nende lach: „Tsjja, daar kan ik niks over zeggen. Ik ben in ieder geval nooit ergens op ingegaan. Maar ik heb genoeg gezien in al die jaren. Ik kan er een boek over schrijven. Doe ik misschien nog wel eens als ik gestopt ben. Je komt niet altijd gelegen. Als mensen iets besteld hebben gooi ik de deur open en geef een brul. Soms val je dan wel eens in een ruzie. Ik stapte ook eens ergens binnen en kwam er toen achter dat de heer des huizes in het sterfbed lag. Dan schrik je wel even natuurlijk. Ik zei iets van: 'O, sorry, dat wist ik niet'. Zegt die man: 'Geef niks, kom binnen. Ik ben blij dat je er bent, want jij bent tenminste vrolijk. Al dat volk dat hier om m'n bed zit is puur chagrijnig.’”

Gesneden ananas is gewoon service

Edwin Rustenburg is elke dag op pad met zijn mobiele groentezaak.

Niemand wil nog zoveel uren maken